

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a  poca – núm. 158 – març 2012

Compartir ens fa més humans

Benvolguts germans i germanes,

El Senyor ens torna a concedir enguany un temps propici per a preparar-nos a celebrar amb el cor renovat el gran Misteri de la mort i resurrecció de Jesús, fonament de la vida cristiana personal i comunitària. Hem de tornar contínuament a aquest Misteri, amb la ment i amb el cor. De fet, aquest Misteri no deixa de créixer en nosaltres en la mesura en què ens deixem involucrar pel seu dinamisme espiritual i l'abracem, responent de manera lliure i generosa.

L'alegria del cristi  brolla de l'escolta i de l'acceptació de la Bona Notícia de la mort i resurrecció de Jesús: el kerygma. En aquest es resumeix el Misteri d'un amor «tan real, tan veritable, tan concret, que ens ofereix una rela-

ci  plena de diàleg sincer i fecund». L'experiència de la misericòrdia, efectivament, és possible només en un «cara a cara» amb el Senyor crucificat i ressuscitat «que em va estimar i es va lliurar per mi» . Un diàleg de cor a cor, d'amic a amic. Per aix  l'oració  s tan important en el temps quaresmal. M s que un deure, ens mostra la necessitat de correspondre a l'amor de D u, que sempre ens precedeix i ens sosté.

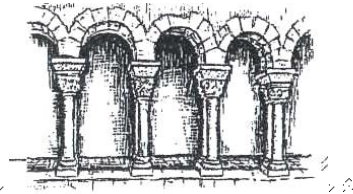
Posar el Misteri pasqual en el centre de la vida significa sentir compassió per les nafres de Crist crucificat presents en les nombroses víctimes innocents de les guerres, dels abusos contra la vida, de les múltiples formes de violència, dels desastres mediambientals, de la distribució injusta dels béns de la terra, del tr fic de persones en

totes les seves formes i de la set desenfrenada de guanys, que és una forma d'idolatria. Avui continua essent important recordar els homes i dones de bona voluntat que han de compartir els seus béns amb els més necessitats mitjançant l'almoina, com a forma de participació personal en la construcció d'un món més just. Compartir amb caritat fa a l'home més humà, mentre que acumular comporta el risc que s'embruteixi, ja que es

tanca en el seu propi egoisme. Podem i hem d'anar fins i tot més enllà, considerant les dimensions estructurals de l'economia. També ho serà l'ocupar-se de l'economia amb aquest mateix esperit evangèlic, que és l'esperit de les Benaurances.

papa FRANCESC
fragment del missatge
per a la Quaresma 2020

Des del monestir

Reunió de voluntariat del monestir de Sant Pere de les Puel·les

El passat 30 de gener, a proposta de la Junta Provisional de l'Associació d'Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, va tenir lloc una trobada amb les persones interessades en fer voluntariat dins del monestir.

Va obrir la reunió la mare abadessa recordant les paraules del pròleg de la Regla de sant Benet: «Primer de tot, en qualsevol cosa bona que comences a fer, demana-li amb pregària ben insistent que ell la dugui a terme», i vam compartir uns moments de pregària.

Posteriorment Teresa Barzano va explicar el perquè d'un voluntariat en l'àmbit del monestir i el seu sentit. Vam comentar la necessitat de regular el voluntariat, de tenir una associació que l'empari, de contractar una assegurança, i vam explicar com volem organitzar-lo: per àmbits segons la tasca a realitzar, amb una monja responsable de cada àmbit de voluntariat i amb un laic que coordini cada grup. Es va passar una fitxa a tots els assistents on van indicar en quin àmbit volen participar i la disponibilitat de cadascú.

Actualment ja hi ha àmbits que estan funcionant, com ara l'hostatgeria, el banc dels aliments i el rober. D'altres funcionen informalment i d'altres, a poc a poc, s'aniran posant en marxa.

Us convidem, a tots els qui hi estigueu interessats i no vau poder assistir a la reunió, a omplir la fitxa de voluntariat. Us la poden facilitar els membres de la Junta o bé la podeu demanar escrivint un correu a amicspuelles@gmail.com. Posteriorment sereu convocats per a una reunió.

PAOLA JUBERT

Entrevista

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer, a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a

JOSEP MARIA FARRÉ i VICTÒRIA RODRÍGUEZ

Petita ressenya biogràfica

VICTÒRIA: Nací en Granada recién acabada la Guerra Civil Española, el 10 de septiembre de 1939, en los comienzos de la Segunda Guerra Mundial, lo que llevó a mis padres a tomar la decisión de venirnos a Barcelona donde crecí y me fui formando en un ambiente totalmente catalán, tanto a nivel escolar como después profesional como secretaria de dirección. También en la vida cristiana, aunque la mentalidad de la época, o la que yo capté, mostraba más un Dios justiciero que misericordioso.

JOSEP M.: El moment o data mes rellevant de la nostra vida va ser el 22 d'agost de 1970 en el que la Victoria i jo ens vàrem casar davant la comunitat cristiana de Sant Feliu de Llobregat, avui la catedral de Sant Llorenç, tenint clar que la funció principal era crear família amb igual responsabilitat per als dos, i així va néixer el nostre fill Guillem el novembre de 1971, i la nostra filla Marina el maig del 1973.

VICTÒRIA: Cuando ya casada y con los dos hijos buscábamos un ambiente de fe adecuado que mostrar y ofrecer a nuestros hijos y en el que se formasen, la Providencia nos llevó a los Grupos de Renovación Carismática Católica. El sábado por la tarde celebraban juntos la Eucaristía y fue en estas celebraciones donde Guillermo y Marina celebraron su primera comunión y se formaron.

JOSEP M.: Estem incorporats des de 1978 a la Renovació Carismàtica de la comunitat cristiana catòlica en resposta a un anhel de trobar una fe més viscuda, més lliure i més comunitària, on experimentéssim la presència de Deu i la seva resposta a les nostres pregàries, en la experiència de un profund alliberament interior, d'un trobar en la Sagrada Escriptura respostes vives a les nostres necessitats, fruit de tot això amb un enorme entusiasme per al Senyor i en el inici d'un camí de fidelitat a aquells dons que se'ns manifestessin.

Què és per a vosaltres Sant Pere de les Puel·les?

VICTÒRIA: Buscando dónde asistir, no recuerdo cómo fue que conocimos Sant Pere de las Puel·les cuya celebración litúrgica de los domingos, toda ella tan basada en la Palabra de Dios, nos convenció a participar hace ya más de 20 años. Para mí Sant Pere de las Puel·les es *mi* auténtica comunidad cristiana en la que las hermanas son familia en el Señor, a quien agradezco el *regalo* y a quien pido les bendiga.

JOSEP M.: Va ser cap al 1998 que, per modificacions en el culte de la comunitat, vàrem cercar un lloc on ens hi trobéssim bé en les celebracions dominicals, i el lloc va ser Sant Pere de les Puel·les. La capacitat acollidora de la comunitat de monges, l'espontaneïtat i naturalitat del seu tracte, les sortides de Pasqua, la convocatòria per crear una associació gestora d'atenció a persones que viuen en precarietat, em va enganxar perquè era un servei proper a la meva activitat professional. I així va néixer el Centre d'Acollida Assís en el qual em vaig implicar plenament. Així, doncs, el meu cor és ple de lloança i gratitud, en un Déu que és tot misericòrdia i bondat, amor sense límit, digne de tota la meva confiança.

JOSEP MARIA FARRÉ I VICTÒRIA RODRÍGUEZ

Des del testimoniatge

LA DONA DEL BISBE

Aquesta és la dona que va viure més de 30 anys amb el Pere Casaldàliga.

Va oferir una tassa de cafè als militars que registraven la seva escola per subversiva; va dur a imprimir clandestinament el primer document episcopal de Casaldàliga en un avió de l'exèrcit!; a més, és

la responsable que l'Arxiu de la Prelatura tingui més de 300.000 documents i sigui una referència de la història de Brasil i d'Amèrica Llatina.

Vivia a casa del Pere Casaldàliga, a São Félix do Araguaia. Ocupava una petita habitació que donava el pati interior on succeeix una bona part de la vida d'aquella casa. Al costat del seu petit llit de fusta, tan típic en la majoria de les cases de la Prelatura, destacava un piano protegit de la pols de l'Araguaia amb una manta fina de color marró.

De tant en tant, s'escoltaven les notes d'aquell vell piano i la casa s'enlairava encara més, com en una hora de pau divina que sortia de la Terra i del compromís radical del Pere i la Irene.

Irene Maria Paula Franceschini, va néixer a São Paulo el 1919, filla d'un músic italobrasiler. Tan fràgil i delicada, com obstinada i perseverant. Pianista, professora de música i religiosa de la Congregació de les Germanes de San Josep de Chambéry.

Després de dedicar la meitat de la vida a ensenyar música a l'escola de la seva congregació a São Paulo, la germana Irene va sentir l'impuls de ser missionera i, en saber que es demanen voluntaris per anar a la Prelatura de São Félix do Araguaia, acabada de crear, va decidir presentar-s'hi. Va arribar a l'Araguaia al 1971, després d'un viatge de més de tres setmanes d'autobús i a cavall, des del seu São Paulo natal fins a l'interior de l'Amazònia: 1.918 km.

La germana Irene va acabar passant més de 30 anys al costat del bisbe Casaldàliga, encarregant-se de la gestió de casa seva, d'atendre discretament les visites que el Pere rebia i també entregant-se completament a la missió de treballar amb i pel poble. Molts camperols que anaven regularment a casa del bisbe Pere buscant menjar, conversa o algun suport, no molt coneixedors de les castes imposicions de l'Església-catòlica-apostòlica-romana, sempre tan distant dels tròpics, deien amb tota naturalitat i innocència que els havia atès «la dona del bisbe», la sempre fidel i present Irene.

Però més enllà del seu paper de *cancellera* de casa, a la regió de l'Araguaia, la germana Irene va ser coneguda com la Tia Irene: va contribuir decisivament perquè moltes dones aprenguessin a llegir i a escriure, ja que va ser una de les fundadores i impulsores dels primers projectes d'alfabetització d'adults de l'Amazònia. Amb elles, a més, va formar grups organitzats que, per primera vegada, van lluitar pels seus drets i organitzar-se per actuar políticament per les seves llibertats.

Podeu llegir la història sencera al blog www.casaldaliga-causas.org

Des de la reflexió

Emergència global, ecologia integral i conversió ecològica

La emergència ecològica no és simplement un producte de la ciència i la tecnologia per si soles, com si s'haguessin desbocat espontàniament. No. Les causes són molt més profundes i són fruit de la voluntat humana. La crisi prové de l'antropocentrisme exagerat que implica una manera d'entendre l'ús de la natura, amb un domini indiscriminat de la terra; prové també de creure que la terra és inexhaurible i que ella mateixa espontàniament es refarà de les seves ferides. La modernitat, especialment a partir de l'il·luminisme francès del segle XVIII ha fet creure, ha establert la ideologia que la raó i la ciència portaran a un progrés indefinit ple de ri-

quesa, virtut i felicitat. És la globalització del paradigma tecnocràtic. És tracta, per tant, d'una cosmovisió d'un estil de vida, d'una fe cega en el progrés. El drama és que l'èxit és tan rotund, que ens porta a la ruïna. Si continuem defensant que els set mil milions d'humans han de tenir com a ideal i finalitat viure com als Estats Units, el món acabarà els seus recursos amb poc temps. S'idealitza el que és impossible. La ciència i la tècnica, per si mateixes, no ens donaran la solució, perquè sempre són conduïdes pels humans.

Cal un altra manera de veure i de viure

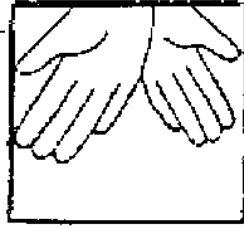
Per això es necessita una ecologia integral que vegi les coses en les seves causes més profundes i generi una nova cosmovisió, una ètica global de la sostenibilitat, una ètica també mediambiental global, una altra manera de veure i de viure. Per aquest motiu, les religions són una contribució immensa i, fins i tot, indispensables per superar la crisi ecològica, precisament perquè aporten un altra cosmovisió diferent, perquè prediquen uns valors i una ètica que és absolutament necessària avui dia i perquè comuniquen unes orientacions globals sobre el cosmos i la responsabilitat

que hi tenen els humans. A la *Laudato sí*, el papa Francesc repeteix sovint les paraules veneració, respecte, contenció, redistribució, responsabilitat, renovació, compromís, honestat, austeritat, o servei, entre d'altres. Avui dia, totes les grans religions estan atentes a l'ecologia i han fet declaracions i recomanacions sobre el tema. Amb matisos i fonaments peculiars més o menys implícits, o desenvolupats, és cert, però totes tenen potencialitats ecològiques i seria bo que les desenvolupessin reinterpretant els textos sagrats, refent la teologia, renovant la litúrgia, repensant els paradigmes ètics. Aquest podria ser un gran tema de diàleg interreligiós. Necessitem visions eco cèntriques o antropocèntriques o, com diu Panikkar, cosmoteàndriques (cosmos-Déu-humans).

ANTONI MATABOSCH
extret de la revista *El Pregó*

Acaba de publicar el llibre *Ecologia integral i supervivència*

CADA NOU DIA

Cada nou dia, Senyor Jesús, és com una cita que m'atorgues: tu hi arribes sempre primer. Que mai no comenci un nou dia sense el desig d'aquest retrobament, d'una coneixença i d'un amor sempre en creixement. Que cada desvetllament meu em dugui, primer de tot, la joia i les promeses de la teva Presència!

Ho sé prou, Jesús, que hi ets i que em prens en els teus braços.

Tanmateix, no puc i no dec oblidar aquells qui t'ignoren: ells no veuen, il·luminats i escalfats per la teva llum — l'aixecament del veritable Sol— els seus desvetllaments. Pàl·lides aurores de tants que pateixen, dels malalts pròxims a la mort. Angoixa dels condemnats a mort, que compten els minuts. Ansietats d'aquells qui no saben que menjaran aquest dia ni que podran donar als seus fills. Rancúnia i fatiga de molts que, quan el dia encara és fosc, surten cap a llurs penoses feines, cap a la mina, els ferrocarrils, la màquina...

Despertar del pecador, amb els seus regustos amargs.

Tot això, Senyor, tu ho coneixes; tots aquests i aquestes, tu els coneixes i en tens compassió. Uneix la meva ànima a la compassió que tu sents per ells i a la teva voluntat que no passi llur dia sense que un ajut diví no els sigui invisiblement ofert.

UN MONJO DE L'ESGLÉSIA D'ORIENT